

Тук отново стигаме до въпроса дали любовта може да спаси човека от преходната и тленна материя? Отговорът на Яворов е отрицателен. Тъкмо в това направление поетът се оказва съвсем безсилен, защото любовта е заплашена от преходните страсти. Тъкмо в нея тъмното, плътското, земното, тленното начало побеждава и тя в края на краищата се оказва осквернена от "страстите и неволите" на живота. Затова има мигове, когато любимата се превръща в нощна царица и придобива образа на "Чудовище":

Чудовище си ти, чудовищно дете
на престъплението и позора,
но дебнем тебе са родили те,
далеко и на сатана от взора:
родили гнѣс и срам! При твоя вид
тях ужас ги превръща в камен зид.

Чудовище за гнѣс, обзидано в тъми,
притиснало гърдите на земята:
земята те безчувствена кърми
с дванайсетте отрови на змията.
И ти растеш, но не старееш ти:
далеч над тебе времето лети.

Чудовище за срам, безименно... И вход,
и път и вход към тебе дали има,
загадка е под тоя небосвод,
нито загатната, нито решама.
Не виждаш лъч, не чуеш звук отвън,
и пак за тях копнееш в тежък сън.

Чудовище си ти, но колко бих желал
при тебе да проникна в тъмнината,
и как сърдечно бих те приласкал,
о жива плът и дух на самотата!
И как блажено ще всриш тогаз,
и как се бих при тебе стоплил аз!

Личността на поета е отново раздвоена, неговата любов е двой-